

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני כ"ט שבט תשפ"ב | דף היומי בבלי: מועד קטן יש | דף הכולל: חגיגה יח.
דף היומי בהלכה: מאמצע סעיף י"ח הגה "ויש להסתפק" עד סימן תרצ"א סעיף ב'.
מוסר: דבר בעיתו - מתחילת פרק ב' עד "וכלל ענין".
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער עבודת האלוקים פרק ד' עד 'והראיה על ברור'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"פתאום נכנסו שני צעירים חמושים ודרשו מאיתנו להסתלק" | "אתמול דיברנו בשיעור על בונקר, היום על מכונית" | עמדנו על אם הדרך לצד הרכב הבוזר - איך נגיע עכשיו לגוש עציון? | 2327

על דא ועל הא

"אני הולך ברחוב ומחפש דוגמאות. אתמול דיברנו בשיעור על בונקר, היום על מכונית"

"כאשר לומדים שיעור יומי ב'דף היומי להלכה', מגלים תוך זמן קצר שהבית כולו משתנה" | שיחה מאלפת עם הגאון רבי יצחק זאב גיפס שליט"א מבורו פארק שסביב שיעוריו המרתקים התגבשה קהילה שלמה

השיעור, כך מתברר, היה זה שסביבו התרקמה לה הקהילה ולא כדרכו של עולם ההיפך. "זה החל כשיעור קטן, אך עם הזמן שמעו הלך לפניו ומספר המשתתפים הלך והתרחב", הם מספרים. "היום ישנם רבים שלא יוותרו בשום הון שבעולם על ההשתתפות בשיעור, ואין פלא שמשתתפיו הפכו לקהילה מגובשת, חיה ותוססת, שחייה סובבים סביב השיעור היומי".

שעה קלה לאחר מכן מארח אותנו הרב בלשכתו הצמודה לבית המדרש. הגאון רבי יצחק זאב גיפס, מחבר סידרת הספרים 'דעה קנית' וראש ישיבת 'נהרדעא', אינו שומר את הנוסחה לעצמו, ותוך שהוא משיב לשאלות ההלכתיות המגיעות גם בשעה זו אל הנייד האישי, הוא חולק עמנו את התובנות. "בסך הכל" הוא אומר, "רואים כאן את ההשפעה של שיעור תורה. היום יש לנו ב"ה קהילה גדולה ומלוכדת, שמורכבת מ'בעלי בתים' שיושבים ולומדים בכל יום והם קובעים עתים לתורה, אך לא רק בתורה אלא גם בעבודה. צריך להגיע לבית הכנסת לתפילות ולראות מהי תפילה, איך מקפידים כאן שלא לדבר בעת התפילה, ויש כמוכן

'הרשקוביץ, המודיע'

"תבואו אחרי השיעור", אומר לנו גבאו של הרב גיפס, כאשר הבענו את רצוננו לשוחח עם הרב. וכשהוא אומר 'השיעור', כוונתו כמובן לשיעור בה"א הידיעה. השיעור שהצליח לשנות את עולמם של משתתפיו, אך הוא בעצם מהווה את הברית התיכון בחייה של הקהילה שצמחה לה והתמסדה לתפארת רק בזכותו של השיעור שהפך למרכז עולמם של משתתפיו הרבים.

בשעה היעודה, 'אחרי השיעור' כמסוכם, הגענו לבית המדרש המפואר הממוקם ברחוב 50-1319 שבבורו פארק, כשדי להיכנס למפתנו של בית הכנסת בכדי לגלות שמדובר במשהו שונה. ניכר שהמקום שוקק חיים, וכי הוא מהווה באמת מוקד משיכה לחברי הקהילה הרבים שרואים בו את מרכז חייהם.

מהו סודה של הקהילה, ומהו סוד קסמו של רב הקהילה, אברך חסידי צעיר, בזכותו הם נמשכים לשם כבמגנט? התשובה אותה שמענו ממספר מתפללים, איש איש בשפתו, מסתכמת במילה אחת: השיעור.

גם את מעשי החסד - תורה עבודה וגמילות חסדים". השיעור, מסביר הרב, לא צמח מאליו. "בכל דבר אנו משקיעים מחשבה. התפילות, למשל, דאגנו שהן יתקיימו בדיוק בזמן הקבוע שלהן, ואנו משקיעים מאמץ רב כך שכל תפילה תתחיל בזמן המתוכנן, שהתפילות לא יהיו מהירות אך גם לא ארוכות מידי. ולפני התפילה, יש כמובן את השיעור. שהרי אי אפשר לגשת לתפילה לפני שקיימנו הכנה לתפילה על ידי לימוד תורה..."

לשיעור מגיעים בכל יום המונים, כאשר הבעיה היחידה שמעיקה על המשתתפים היא העובדה שבית הכנסת סובל ממצוקה חמורה של מקומות חניה. "אם רק יכולנו לפתור את הבעיה" אומר הגבאי, "היו כאן עוד רבים..."

השיעור, כך אנו לומדים, בנוי ממספר מרכיבים. "אנו לומדים את הדף היומי, אך לפני כן עוסקים בפרשת השבוע. אחרי כן אנו לומדים מוסר. 'חובת הלבבות' על הסדר. קודם לכן למדנו את ה'כוזרי', מתחילתו ועד סופו. היה קשה אמנם, אבל מתוק מדבש... 'קהלת' למדנו כבר 5 פעמים רק במסגרת השיעור..."

מה שמאפיין את השיעורים היא ההשקעה הרבה בהן. "מגיד שיעור צריך להתכונן היטב ולהכין היטב את השיעור. ככל שהמג"ש ברור בשיעור, כך יקבלו המשתתפים בהירות רבה יותר בחומר הנלמד והם יחושו שהם 'יוצאים עם משהו'. מהסיבה הזו, יסדנו את השיעור ב'דף היומי בהלכה' שאכן הצליח לשנות את עולמם של המשתתפים, שרכשו באמצעותו את יסודות ההלכה ורבים מהם אף מעידים כי לימוד ההלכה הקבוע שינה את חייהם, פשוטו כמשמעו".

משל ונמשל

איך, אכן, אפשר לגרום לכך ששיעור הלכה, 'ימשוך' את המשתתפים? אחרי הכל לא מדובר בסוגיה שאליה אפשר לצלול ולהסעיר את עולמם של השומעים...

אך הרב כבר ענה על השאלה קודם לכן. "הכל תלוי בהכנה של המג"ש. ככל שהוא מכין את עצמו ואת החומר קודם לכן, כך הוא יכול להפוך את השיעור לחווייתי ולגורם לכך שהשומעים יהיו מרותקים לאורך כל השיעור. אני נוהג לומר שגם אם ה'משל' משתנה, ה'נמשל' נשאר ללא שינוי. המטרה של המג"ש הוא להתאים את החומר להבנתם של השומעים, וכך הלימוד חי מול העיניים.

"הנה, אנו מתחילים כעת ללמוד הלכות 'עירובין'. אני שומע מרבים שמדובר בהלכות קשות, אך הדבר אינו נכון. אם המג"ש יצייר מול עיניהם של השומעים את ההלכות, הם יחיו אותן. כך במקום לדבר על 'מבוי' אפשר לדבר על 'סטריט' ו'אווניו' (רחובות ושדרות). כשמדברים על כלי ברשות הרבים נדבר על רכב. טלטול, היינו פינני אשפה. כל ההלכות הללו אקטואליות מאד וצריך רק למצוא את הדוגמא המתאימה".

כלומר, המג"ש אמור ללכת ברחוב ולחפש דוגמאות...

"ממש כך. כאשר אני הולך, אני תמיד אחפש את הדוגמא

המתקשרת לנושא הנלמד. זה מעסיק אותי כל העת, ולא דווקא בכל הנוגע להלכות עירובין. זה נוגע להלכות שבת ובעצם לכל תחום אחר. הנה, בחור לומד בישיבה על שטרות, סלעים ודינרים. הוא יתקשה להבין אך אם ידברו עמו על 'צ'ק' הוא יבין יותר. הוא הדבר לגבי מחרוזות של דגים. יקח לו זמן להבין, אך אם תכניס אותו לסוגיה ותדבר עמו על מטריה שאיבד ברשות הרבים, הוא יבין יותר. והוא אשר אמרת: התורה היא ניצחית. המשל יכול להתחלף אך לא כן הנמשל...

"כשלמדנו 'תוקפו כהן' למשל, או 'שניים או חוזין בטלית', התמקדנו בהמחשות חיות מהווי החיים. הבחור יתקשה לראות מול עיניו שניים המתקוטטים על פיסת בד, אך הוא יבין יותר אם יחשף לסיפור: אירעה תאונה, שני רכבים התנגשו זה בזה. האחד יוצא מן הרכב, מביט בפגיעה שנוצרה ברכב, אך לא אומר כלום אלא נכנס לרכב ונעלם מהזירה. שבוע לאחר מכן מתקבלת פתאום הזמנה לדין תורה שבה הוא תובע את הנוזק. כעת פתאום הכל ברור: מה היה פשר השתיקה, מדוע לא תבע מראש. האם בשתיקתו זו איבד את זכותו לטעון ולדרוש את המגיע לו?

"או דליקה לעניין שבת. היום דליקה נחשבת לפיקוח נפש, כך שאין זה משנה אם קיים כרגע חשש רק לרכוש - יש להזעיק מיד את לוחמי האש שמטרה למנוע את התפשטות הדליקה. וכך כשלומדים את ההלכה האוסרת לכבות אש אלא במקרה של פיקוח נפש, הדברים לא מתיישבים. אך אם איננו מדברים על דליקה אלא על הצפה של מים, לפתע אפשר לדון ולבדוק את הדברים לשורשם: האם מותר להזמין אנשי מקצוע או לא..."

ובכל זאת, הלכה אינה סוגיה. לרוב אין סברות לכאן ולכאן...

"נכון, אך בדיוק לשם כך צריך להחיות את הנושא. אני הולך ברחוב ומחפש דוגמאות. אתמול דיברנו בשיעור על בונקר, היום על מכונית. אך לפני הכל, דאגתי לספק הסבר מקיף ומדויק על 'לחי' 'קורה', ויתר המושגים הקשורים לעירובין. חייבים להתחיל מהבסיס שכן אחרת אי אפשר להגיע להבנה. ולדעתי, זו אכן ההצלחה של הלימוד במתכונת 'הדף היומי בהלכה'. הלימוד נמשך בס"ה על פני 25 דקות, שבמהלכן רוכשים ידע בהלכה וזאת בזכות העקביות של הלימוד היומי, יום אחר יום".

ובלימוד הלכה של 25 דקות אכן אפשר להגיע לידע בהלכה?

"ודאי. השיעור הזה שינה את עולמם של המשתתפים. אנשים מחכים לשיעור הזה מהבוקר. הם שבים אחרי כן הביתה ומעלים נושא שנלמד בשיעור, אם מה שדיברנו על הפרשה, מה שעסקנו בו במסגרת לימוד המוסר, או כמובן ההלכה. מישהו שואל שאלה טובה וחוזר הביתה, שם הוא מספר: היום הצלחתי להבין... אם יש כאלו שאוהבים להגיע הביתה עם 'נייע חומרא', הרי שאצלנו המטרה היא לחזור הביתה עם חידוש יפה.

"השיעור" אומר הרב, "בנה את הקהילה, אבל בעיקר בנה את המשתתפים. המשתתפים הקבועים, והם רבים, רכשו תוך תקופה חלק בגמרא, בהלכה, במוסר, במחשבה, וזה משנה את כל חיי היום יום. אני יכול לספר על משתתפים רבים שבעבר היו שקועים

מה. ואז, כשהמקום יהפוך למקום ישיבה של בני המשפחה, יש לשקית דין של 'גרף של רעי' ומותר לסלקה משם.

"האיש, אדם מסודר שמחשבה על יציאה ספונטנית לחצר לא בדיוק הסתדרה אצלו, הסתכל עלי כאילו נפלתי מהירח. 'נצא? לחצר? עם כיסאות?' אך אני אמרתי לו שאדרבא, יש לו הזדמנות להראות למשפחה כולה שאת החיים יש לנהל לפי ההלכה. מה שמותר מותר, ומה שלא - לא.

"הוא חוזר אלי לאחר תקופה, ואומר לי: אין לרב מושג מה עשתה ההלכה הזו של שקית הזבל... גררנו כיסאות ושולחן, היה 'מצב', הילדים ישבו ושרו, ואז יצאנו בתהלוכה גדולה עם שקית הזבל לעבר הפח הסמוך, אך זאת רק אחרי שהילדים הבינו מה אומרת ההלכה לגבי השקית הזו. מאז הכל מתנהל לפי ההלכה. לפני שעושים משהו יודעים לשאול, האם זה מותר או אסור. בסעודות אנו מדברים על ההלכה הזו והיא. הבית כולו התהפך והכל בזכות שקית זבל אחת"...

"וזה", הוא מסכם, "דוגמא אחת לכוחה של ההלכה. כאשר לומדים שיעור יומי ב'דף היומי להלכה', מגלים תוך זמן קצר שהמבט משתנה, האיש משתנה והבית כולו משתנה. לומדים לכלכל את הצעדים בחיי היום יום לפי ההלכה. והאמת, שזו חובתו של כל יהודי בעולמו: עשרים דקות של לימוד, אך בלי זה אי אפשר לחיות כיהודי".

במסחר, והיום הגם שהם עדיין עושים לפרנסתם, אך הם 'בני תורה' במלוא המובן'.

כוחה של הלכה

וכשהוא מבקש לתת דוגמא אודות המהפך שחוללו השיעורים ב'דף היומי להלכה', הוא מספר את סיפורה של שקית זבל, שהצליחה לשנות חיים של משפחה.

"אחד המשתתפים בשיעור", מספר הרב, "הגיע אלי אם שאלה: מגיע יום טוב, שבת ושני ימי חג, ולאשתו מציק הזבל שהם מוציאים החוצה אל החצר האחורית של הבית. השקית עם שיירי האוכל מושכת אליה חתולים וסנאים שנוהרים אליה בהמוניהם, הם מנקבים את השקיות ומפזרים את תכולתן על פני החצר כולה. ואם כך, האם הוא יכול לקחת את השקית ביום טוב מהחצר, ולהשליך אותה בפח מרוחק. במקום שלא יגרום לכך שהסנאים יחגגו בחצר..."

"שמעתי את השאלה, ואמרתי לו שלא. יש הלכה והיא אומרת שהשקית מוקצה, וכאשר היא מונחת מאחורי הבית היא אינה מפריעה, כך שאסור להזיזה משם. 'אבל זה מפריע לה מאד', אמר לי.

"אם כך, אמרתי לו, יש לי עצה עבורך: צא אחרי הסעודה עם כל בני המשפחה לחצר, תביאו עמכם כיסאות ושבנו שם לזמן

הסיפור היומי

"אנחנו עומדים בצד הכביש עם ישישה בת תשעים בלי עין הרע ועם מגשי אוכל לסעודת ברית, וכל מה שעומד לרשותנו זה רכב-שרוף..."

ולא תאמינו איך יצאנו מהסבך... | מי כעמך ישראל!

במשך כל אותו זמן הלך העשן והתגבר. לאחר שמילטנו את הנפש הזדרזנו להציל גם את הרכוש במהירות - ובפרט את המזון שאמור לשמש לסעודת המצווה... כעבור שתי דקות כבר היה חלקו הקדמי של הרכב אפוף להבות, ולא חלפו יותר מעוד שתי דקות עד שכל הרכב בער כ"מזורת ל"ג בעומר"...

הלב התמלא בהודאה ושמחה שיצאנו מהאירוע בשלום, אבל מהר מאוד קלטנו שעכשיו אין לנו זמן לשמוח אלא צריך לראות איך מתארגנים הלאה... אנחנו עומדים בצד הכביש עם אשה מבוגרת בת תשעים בלי עין הרע + סעודת ברית וכל מה שעומד לרשותנו זה רכב-שרוף...

דבר ראשון התקשרנו לחברה שהשכירה את הרכב, על מנת שתדאג לנו לרכב-חלופי. אבל בינתיים חלף זמן מאוד יקר עד

מזל טוב - לפני כשנה נולד לנו נכד! (ואם לא הספקתם לאחל מזל"ט בלידה, תאחלו ליום-הולדת...) אנחנו מתגוררים בבני-ברק, והברית הייתה אמורה להתקיים בישוב הפסטורלי 'מיצד' שבגוש-עציון.

יום קודם שכרתי רכב גדול ומפנק, כזה שיוכל להכיל בנוחות גם את חמותי המבוגרת עם העוזרת הפיליפינית שלה, וגם מזון לסעודת המצווה. הברית הייתה אמורה להתחיל בשעה 01:00 בצהריים אבל יצאנו מאוד מוקדם, כי רצינו להספיק לפני זה לנחם אבלים בישוב 'טלז-סטון', ועוד להגיע לברית מוקדם.

עד הכניסה לטלז-סטון הייתה הדרך חלקה ונעימה, אך לפתע הרחנו ריח חרוך חזק. תוך שניות החל עשן סמיך לצאת ממכסה המנוע! בסייעתא דשמיא כבר היינו בשער היישוב. עצרנו מיד והוצאנו את כל הנוסעים מהרכב בזריזות.

מסביר לי באמת ובתמים - וגם מצליח לשכנע אותי - שהוא נהנה מההתרחשות, הרבה יותר ממה שאני נהנית!

הייתכן?!

"כן! יש לנו במשפחה מצב רפואי מסוים ואנחנו מחפשים זכויות בנרות. אני מודה לכם שהמצאתם אתם לנו את הזכות הנפלאה הזו!"

לא יאמן! עזבתי את הבית שלו עם תחושה שלא הוא זה שפטר עבורי בעיה רצינית אלא להיפך: שאני הוא זה שפותרת עבורו בעיה רצינית. פשוט כך.

טוב. עכשיו צריך לחזור מטלז-סטון לבני-ברק. אני מתחיל לבדוק את סדרי התחבורה במקום ופתאום אני פוגש אדם מוכר. שכן שלנו מבני-ברק שעבר להתגורר בטלז-סטון:

אוהו! מה אתם עושים פה? - הוא מתפלא.

אני משתף אותו במאורעות היום המופלא הזה והוא מיד קובע בשבילנו: "אתם חוזרים עכשיו הביתה עם הרכב שלי". הוא לא חושב פעמיים, ולא נותן לנו לחשוב אפילו פעם אחת. זהו. מחר הוא בלאו-הכי מגיע לבני-ברק לקניות, ואז הוא כבר יקח מאיתנו את הרכב בחזרה.

זה היה טוב מידי בשביל להיות אמיתי, אבל זו האמת על עם-ישראל!

(נשלח ע"י נתן לנדשטיין - בני ברק, גיליון 'איש לרעהו')

שקלטנו שהדרך הכי מהירה תהיה לקחת מונית. השעה כבר הייתה 12:30 אך גם מונית לא הצלחנו להשיג.

טלפונים לפה וטלפונים לשם - ואנחנו עדיין תקועים בצד הדרך באותו מצב. שום דבר לא זז - חוץ מה'טויוטה' הישנה שלפתע הגיחה מולנו.

נהג מספר לנו שהבת שלו עדכנה אותו על המשפחה שנתקעה בשערי היישוב, והוא חושב שיש לו פתרון לבעיה: "סעו לשלום - המפתחות בפנים!"

היינו המומים. למה שניקח לו את הרכב? הוא לא הכיר אותנו, מעולם לא ראה אותנו ולא שום דבר. רק שמע על אנשים במצוקה והחליט מיד כיצד לפתור להם את המצב. מכיוון שברירה טובה יותר לא ניצבה באופק, הכנסנו את האנשים לרכב, העמסנו את הציוד והתארגנו לנסיעה. נכון. היה יותר צפוף מאשר ברכב הקודם - אבל "טוב הכלב החי מהאריה המת".

לקחנו מהאיש המתוק הזה את מספר הטלפון שלו ויצאנו לדרך. השעה 2:00 בצהריים ואנחנו מגיעים למקום הברית. הגענו אחרונים כי האירוע כבר היה אמור להתחיל שעה קודם לכן - אבל חיכו לנו...

האירוע המרומם מאחורינו ואנחנו חוזרים לטלז-סטון כדי להחזיר את הרכב. אני מודה לבעלים באופן נרגש. באמת - הוא הציל אותנו! אבל הוא לא מתחיל להבין על מה אני מדבר, הוא

הסיפור היומי

אחרי כמה ימים ניגש אליי בחור ואומר לי: "הרב, תודה רבה על החלק שלך בשידוך שלי". מזל טוב, אני אומר לו, אבל לא ידוע לי על שום חלק שיש לי בשידוך שלך. אף אחד לא בירר אצלי עליך

Yonatan Sindel/Flash90

"אדם חושב שהוא זה שמחליט מה לדבר, והנה הקב"ה שם לו בפה דברים שבכלל לא חשב לדבר"

היארציית שלו.

אחרי כמה ימים ניגש אליי בחור ואומר לי: "הרב, תודה רבה על החלק שלך בשידוך שלי".

מזל טוב, אני אומר לו, לא ידוע לי על שום חלק בשידוך. אף אחד לא בירר אצלי עליך.

החתן מחייך ומסביר לי את כוונתו: "הייתי בשמחת הברית שבה הרב דיבר וסיפר סיפורים על איזה צדיק. באותו יום בערב היתה לי פגישה עם המיועדת לי. הפגישה התחילה בהיסוס רב, ראיתי שהיא רוצה שאוביל את השיחה, אבל לא היה לי שום רעיון על מה לדבר. התחננתי לה' מעומק הלב שייתן לי מילים, והנה היא אומרת לי שסבא שלה היה אותו רב שהרב דיבר עליו בעת הברית.

מספר מגיד המישרים הגאון רבי אליעזר טורק שליט"א: בחסדי שמים זכיתי לחגוג ברית מילה לנכד. בעת הסעודה כיבדו אותי לפתוח בדברי תורה, ואני קמתי והתחלתי לדבר בעניינים של מוסר.

התגלגלו הדברים כך שסיפורי סיפור על איזה גדול בישראל. תוך כדי שסיפורי סיפור אחד, נזכרתי בסיפור נוסף על אותה דמות, וסיפורתי גם את הסיפור הזה. הציבור גילה התעניינות ואני המשכתי לשזור סיפורים נעימים על אותו גדול, שיש הרבה מה ללמוד ממנו.

כשסיימתי אמרתי לזה שישב לצדי, שאני ממש לא מבין את עצמי. מה פתאום סיפורתי כל מיני סיפורים על אותו גדול, שאינו קשור לשמחה. הוא לא היה קרוב משפחה, ועכשיו גם לא יום

כל כך התרגשתי לשמוע את דברי החתן. לפעמים אדם חושב שהוא זה שמחליט מה הוא ידבר, והנה הקב"ה שם לו בפה סיפורים שבכלל לא חשב לספר, בשביל שבלילה יתנהל שידוך ויוקם בית בישראל.

(גיליון 'השגחה פרטית')

מיד אמרתי בהתפעלות: מה?! הוא היה סבא שלך?! איזה אדם גדול הוא היה!... וכך גוללתי לפניו סיפור אחרי סיפור, אלו שאתה סיפרת בברית מילה. השיחה היתה כל כך מוצלחת, שברוך ה' המסקנה היתה ברורה, והתארסנו למזל טוב".

יהלומים מגדולי ישראל

לפתע נכנסו שני צעירים חמושים עם מבט נוקשה ביותר, וכשאקדחים בידיהם ניגשו אלי ואל יתר האנשים שישבו לצידי וביקשו מאתנו להסתלק מהמקום...

המקום ברוך הוא, הוא אינו בתפקיד? אם כן, מדוע כאשר ניגש אליו ידיו הטוב באמצע התפילה ושואל אותו "מה נשמע", הוא משיב בשמחה ובחפץ-לב? וכי התפקיד המוטל ברגע זה על המתפלל הוא פחות-ערך מתפקידו של עובד חברת "ברינקס"?

מדוע אותה רצינות הנראית על פניו של מוביל-הכספים לא תיראה גם על פניו בעת התפילה, או בעת שאנחנו עוסקים בלימוד התורה ורוכשים לעצמנו זכויות שערך לא יסולא בפז, שגם אלף אלפי אלפים של דינרי זהב ומרגליות לא ישוו בהן? והרי גם פסוקי דזמרה חייבים להיאמר כמונה מרגליות! מדוע התרגלנו להקל כל כך בשיחה בטלה בעת לימוד התורה ובתוך ארבע אמותיו המקודשות של בית הכנסת?

האין זאת בגלל שערך התפילה אינו עומד לנגד עינינו בבואנו להתפלל? אם נכיר את גדלות התפקיד המוטל על כתפיו של יהודי בעת התפילה, נתנהג בהתאם לכך...

יש הורים הטוענים שלחנך ילד שלא לדבר דברי חולין בבית הכנסת, זו היא גזירה שהחניך לא יוכל לעמוד בה... והאמת היא, שהדברים אינם נכונים כלל וכלל. אדרבה: הזמן הכשיר ביותר לכך הוא בשנותיו הראשונות של הילד, אז הוא מוכן לקלוט כל דבר שיאמרו לו. הבעיה מתחילה כאשר מצווים עליו לא לדבר, ומדגימים בפניו את ההיפך הגמור. אם האבא מדבר עם כל מי שניגש אליו, מדוע שהבן הקטן יסתום את פיו?

כדאי לזכור שכאשר אדם מנצל את ארבעת כתליו של בית הכנסת רק לתפילה ולתורה, תפילתו נשמעת יותר טוב, ויש לה סיכויים רבים להתקבל לפני שומע תפילה. הסיבה לכך, כתב החיד"א, שאם אדם אינו מדבר דברי חולין בביהכ"נ, אזי לכל מילה של תפילה שהוא מוציא יש משקל-יתר.

(ברכי נפשי, הובא בגיליון קדושת בתי מקדש מעט)

יפר הגר"י זילברשטיין שליט"א: הזדמן לי לנסוע לבית החולים "תל השומר" כדי ללוות חולה אחד. בעת ההמתנה במחלקה נכנסו לפתע שני צעירים חמושים, עם מבט נוקשה ביותר, וכשאקדחים בידיהם ניגשו אלי ואל יתר האנשים שישבו לצידי וביקשו מאתנו להסתלק מהמקום. פניהם חמורות-הסבר לא הותירו מקום לספקות; ההוראה לזוז מהמקום היא חד משמעית, ואין מקום לוויכוחים. כמובן שקמתי מהספסל וזזתי הצידה אבל התבוננתי במעשיהם.

עד מהרה התברר שהשניים הם עובדים של חברת "ברינקס" המובילה כספים מהבנק המרכזי לסניפי הבנקים בארץ, ובמקרה הנוכחי החליפו שני הצעירים החמושים את קופת מכשיר ה"כספומט" שעמד לשירות הלקוחות בתוך בית החולים.

לפתע התרחש לנגד עיני מחזה מדהים. בעוד השניים עוסקים בתפקידם ומחליפים את הקופה, ניגש יהודי אחד אל הצעיר החמוש, וטפח לו על גבו לאות חיבה, תוך שהוא קורא לו בלבביות: "אהרן, שלום לך, מה שלומך?" היה זה כנראה חברו הטוב משכבר השנים.

עובד ה"ברינקס" לא הניד עפעף. הוא הדף את ידיו וסימן לו בידי להסתלק מיד, ברומזו שהוא עתה בתפקיד חשוב ולא יעלה על הדעת לנצל ברגע זה את היכרותם הטובה ולשוחח בעניינים של מה בכך.

מי שלא היה נוכח במקום בשעת מעשה אינו מסוגל לתאר לעצמו את קשיחותו ואימתנותו של האיש שניצב כל העת ואיבטח בנישקו את הורקת ה"כספומט". עכשיו לא מדברים, ויהי מה. רק לאחר שסיים את הורקת הקופה, ניגש אל החבר, התנצל על כך שלא היה באפשרותו להפסיק, והחזיר לו שלום.

חשבתי לעצמי: איזה פרק מוסר מאלף אפשר ללמוד מכך! וכי כשיהודי מגיע לבית הכנסת כדי לשפוך את שיחו לפני

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? [שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il](mailto:dirshu@dirshu.co.il)

נצייר לעצמנו דוגמא: אדם בא למרן שר התורה ר' חיים קנייבסקי שליט"א, והוא מאבד עשתונות ומתחיל לצעוק בקול: "יש לי חולה בבית! שהרב יברך אותו!!! מה יגידו לו?"

כשהחוצפה מנצחת את הבושה

ברמב"ן הזה, ושאל מה ההסבר במילים האלו. והביא שר' ירוחם (פרשת כי תבא) והמשגיח ר' יחזקאל לוינשטיין מדברים על זה: נצייר לעצמנו דוגמא: אדם בא למרן שה"ת ר' חיים קנייבסקי שליט"א והוא מאבד עשתונות ומתחיל לצעוק בקול: יש לי חולה בבית! שהרב יברך אותו!!! אז פשוט יגידו לו - לא ככה מדברים אל הרב, ויוציאו אותו מהבית... כאשר אדם בא לתפילה עם רוממות הקול, הוא צועק, עונה אמן יהא שמיה רבא בכל כחו! ההיגיון אומר: מה אתה צועק?... ככה מדברים אל המלך!?!... שומעים אותך גם בלי צעקות... איפה הבושה מהקב"ה?...

אומר ר' ירוחם - נכון, זו חוצפה, אך "חציפא נצח לבישה". אמנם זה בושה, לא ככה מדברים עם המלך, אך החוצפה ניצחה את הבושה. ולדוגמא, אדם שפסקו על אבא שלו גזר דין חמור, להתלות על עץ בכיכר העיר. הוא מנסה את כל ההשתדלויות, וככל שעובר הזמן הוא הפך עוד עולמות - ולא הועיל. אמרו לו יש לך רק אפשרות אחת, שהמלך יחון אותו. אבל זה מאד רחוק מ-2 סיבות: א) איך תגיע למלך. ב) למה שהמלך יחון אותו. הוא לא אוהב את היהודים יותר מהשופטים...

אך אותו בן לא אמר נואש. הוא הפעיל פרוטקציות והפך עולם, עד שסוף סוף קבעו לו פגישה אצל המלך כמה שעות לפני ביצוע הגזר דין. הוא בא אל המלך מתוך איבוד עשתונות, הוא פרץ בבכי מתוך צעקות רמות - המלך! תציל את אבא שלי!!! אני לא שולט בעצמי לא לצעוק, אני צועק כי אני יודע שאנחנו בידיים שלך! רק אתה יכול!!! עוד כמה שעות, או שאבא תלוי בכיכר העיר, או שאתה חונן אותנו והוא יחזור אלינו. תרחם עלינו! תציל אותנו! זעק. כולם מבינים את זה... זה פורץ לו...

אומר ר' ירוחם: אותו הדבר צריך יהודי להרגיש כשהוא בא לקדוש ברוך הוא. כל החיים שלי בידיים שלך! החיים, הבריאות, פרנסה, שכל, הורים, חברותא, הכל בידיים שלך, ורק אתה יכול לעזור לי, אם אתה לא עוזר לי חלילה, אני אבוד לגמרי! את זה אני צועק להקב"ה. אמנם זו בושה, אך החוצפה ניצחה לבושה, והקב"ה אוהב את זה, שיהודי מרגיש שכולו תלוי רק ביד ה'.

(הגה"צ רבי חזקיהו יוסף מישקובסקי שליט"א, גיליון 'ארחות חיים')

בימי צעירותו של הרה"ק ה'נתיבות שלום' זי"ע חלתה ננו"ב הרבנית בחולי מסוכן מאד, שלח ה'נתיבות שלום' מכתב אל חותנו האדמו"ר ה'ברכת אברהם' זי"ע (בעת ההיא התגורר ה'נתיבות שלום' בעיה"ק ירושלים, וחותנו בעיר טבריה), וכה כתב: "בקשתי ש'מורי חמי' יפציר ויקרע את השמים בתפילתו כי המצב קשה ביותר".

לאחר זמן הבריאה הרבנית וחזרה לחיים טובים וארוכים. רבבות הימים קיבל ה'נתיבות שלום' מכתב מחותנו - הנה קבלתי מכתב המבקש ממני שאקרע את השמים בתפילתי לרפואת בתי, הרהרתי אז בלבי, וכי היאך 'אקרע את השמים' - מי ערב לי שמכך יצא הטוב, אולי דייקא החולי הוא ה'טובה'. אמנם אינה ה' לידי את הספר 'זכרון זאת' מהרה"ק ה'חוזה' מלובלין זי"ע וראיתי כתוב שם על הפסוק (כב כד) 'לא תהיה לו כנושה', שרק 'לו' - לאדם, אסור להיות כנושה, אך להקב"ה, אדרבה 'תהיה לו כנושה' להיות תקיף בדעתו, להרבות בתפילה ולהפציר שימלא את מבוקשו לטובה. מיד עמדתי להתפלל לפני בוראי - קרעתי את השמים, ונתרפאה בתי.

הרה"ק ה'בית ישראל' זי"ע היה מבאר את הדברים, כי כל הטעם שאמרה תורה 'לא תהיה כנושה' אינו אלא מכיוון שאין לו לשלם, ומדוע תענהו סתם, אך להקב"ה שהוא 'כל יכול' ללא גבול ומידה, ודאי שמותר להיות כנושה ולא להרפות ממנו עד שיושיעו. (הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, באר הפרשה).

ברמב"ן המפורסם בסוף פרשת בא, יש קטע לא מובן: "וכוונת רוממות הקול בתפילות וכוונת בתי הכנסיות וזכות תפילת הרבים, זהו שיהיה לבני אדם מקום יתקבצו וידו לקל שבראם והמציאם, ויפרסמו זה, ויאמרו לפניו 'בריותיך אנחנו!' וזו כוונתם במה שאמרו ז"ל ויקראו אל אלוקים בחזקה. מכאן אתה למד שתפילה צריכה קול, חציפא נצח לבישה".

בשבת האחרונה, שמעתי שדיבר הרה"ג רבי אפרים וולך (המשגיח של 'ברכת אפרים') ובדיוק הוא דיבר על המילים הללו

**למוקד בירורים על חלוקת הכרטיסים
לאירועי 'סיום דף היומי בהלכה' חייגו**

073-7892-311

האם המסורה פונה אל הקומקום ושופכת לתוך הכוס קצת מים חמים כדי להמים את הקקאו, והילד מגביר את בכיו לווליום חזק יותר וצועק: "למה לי רק טיפה?"

הארה של אמונה באמצעה של ארוחת ערב הגילה

היה מוכן וכל הכוס מלאה בחלב, נרגע הילד ושתה. מספר האברך שאשתו הרגישה בזה פשוט הארה משמים, כמו הילד שבכה כי ראה שיש לו רק קצת ולא הרבה כמו כולם, ולמה זה היה, כי אמו רצתה להכין בשבילו את הטוב והאהוב עליו ביותר, ורק כשהמתין קצת יותר ראה את התוצאה האהובה. כך, אמרה האישה, אני מרגישה שד' מכין עבורי את ה"שוקו" האהוב והטוב לי ביותר. הקב"ה יכול לתת לי את הכל כעת, אבל אם יתן לי את זה מיד זה לא יהיה מושלם, לכן כדאי לחכות ולהמשיך להתפלל.

ואכן היא הסתובבה באמונה שהכל לטובה למרות התנאים שנראו כרעים בשבילה, ולאחר כמה חודשים כל העניינים הסתדרו בצורה הכי טובה שהאשה לא חלמה שיכול להיות וקבלה קידום וראתה שהכל היה רק לטובתה.

(הרה"ג ר' שלמה קודלצקי שליט"א, גיליון 'דרישה וחקירה')

סיפר לי אברך: לאשתו היו הרבה צרות בעבודה, הרעת תנאים בכל המובנים, אולם הוא חיזק את אשתו שהכל מאת ד' יתברך וד' יעזור שזה יהיה לטובה ואין צורך לריב על כך. ומתוך האמונה התמימה, זכתה האשה לקבל הארה מיוחדת מהשמים.

יום אחד היא הכינה לשלושת ילדיה כוסות שוקו. הקטן מביניהם אוהב שממיסים לו את הקקאו, כדי שלא ירגיש 'חתיכות'. האם שרצתה הפעם לפנק את ילדיה, הכינה לשני הילדים כוס חלב עם שוקו, ואילו עבור הקטן פנתה להמיס את הקקאו כדי שיהיה לו בדיוק כפי שהוא רוצה.

הקטן רואה שבכוס שלו אין כלום, בעוד שני אחיו כבר קיבלו, והוא פורץ בבכי נורא. האם המסורה פונה אל הקומקום ושופכת לתוך הכוס קצת מים חמים להמיס את הקקאו, והילד מגביר את בכיו לווליום חזק יותר וצועק: "למה לי רק טיפה?" רק כשהשוקו

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

איזו מצוות עשה מהתורה מקיים בחור ישיבה המקפיד להתחבר עם חברים יראי שמים?

Yossi Zamir/Flash90

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

(ב) המספר לשון הרע עובר גם על עשה של 'ואהבת לרעך כמוך'. גם כאן מרחיבים ב'ביאורים ומוספים' בגדרי מצווה זו, ונזכיר רק נידון אחד: אדם שאינו מקפיד על בזיונו - האם המספר עליו לשון הרע עובר על עשה של 'ואהבת' לדעת הגר"ח קנייבסקי הוא אכן עובר, משום שבטלה דעתו אצל כל אדם, ואף שאומר שאינו מקפיד, באמת הוא כן מקפיד.

(ג) לפעמים עובר המספר גם על 'בצדק תשפוט עמיתך', כגון שראה אצל חברו מעשה שאפשר לשופטו לזכות או לחובה, וסיפרו כדבר גנות. וגם המקבל לשון הרע עשוי לעבור על איסור זה (ד) אם גרם על ידי סיפורו שחברו יאבד את פרנסתו וכדומה, עובר גם על עשה של 'גר ותושב וחי עמך'... 'וחי אחיך עמך'.

בסדר הלימוד היומי עומדים עתה באמצע החלק השני מהפתיחה - עשין, בו מונה החפץ חיים על אילו מצוות עשה עובר המספר לשון הרע. טרם שנגיע לסעיפים הנלמדים היום (ה-ו), נזכיר בקצרה את העשין שמנה ה'חפץ חיים' בסעיפים הקודמים שנלמדו בימים שישי ושבת.

(א) המספר לשון הרע עובר בעשה של 'זכור את אשר עשה ה' אלקיך למרים'. בביאורים ומוספים של 'דרשו' מרחיבים בגדרי מצווה זו, אופני קיומה ותדירות חיובה. ומעניין לציין את המובא שם מדברי ה'חפץ חיים' בספר חובת השמירה בשם הגאון רבי בצלאל מווילנא, שגם על ידי לימוד הלכות לשון הרע מקיימים מצווה זו. וראה שם דעות נוספות בזה.

בביאורים ומוספים מביאים בזה חידוש מעניין ביותר: כשאדם נמצא בין אנשים בינוניים במעשיהם, אך יש מהם שטובים יותר ויש שטובים פחות - כתב באגרות משה שכאשר מתדבק בבינוניים, שיכול ללמוד מהם מעשים טובים, מקיים 'ובו תדבק'! והוכיח כן מלשון הרמב"ם, שצריך "להתדבק בצדיקים ולהתרחק מהרשעים", ומשמע שהמצווה היא להתדבק תמיד ביותר טובים ולהתרחק מהפחות טובים, ואין כוונתו שרק בהתדבקות בצדיקים גמורים מקיים המצווה.

ה) מקבל לשון הרע עובר לפעמים על עשה של 'הוכח תוכיח', אם לא מוכיח את חברו על שמספר לשון הרע (היינו אם יודע שיקבל את תוכחתו, ואפילו אם יש לו ספק בזה. וראה בביאורים ומוספים שיש אומרים שצריך להוכיחו גם אם לא יועיל, וראה עוד שם בפרטי הדברים).

ו) אם מדבק עצמו בחבורה של אנשי רשע ובעלי לשון הרע, עובר גם על עשה של 'ובו תדבק', שחז"ל ביארו בזה שהמצווה היא להתדבק בחכמי התורה וללמוד ממעשיהם, ולכן בוודאי מי שעושה ההיפך ומדבק עצמו בחבורת רשעים, עובר על 'עשה' זה.

אלפים מצטרפים לתוכניות ולמבחני דרשו לקראת תחילת מחזור חדש בלימוד המשנה ברורה הצטרפו למהפכת לימוד ההלכה העולמית

התקשרו 02-5609000

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

מדוע נמנע הגר"ח מבריסק ללכת עם טלית קטן ברחוב בשבת?

מועד קטן דף יט

וטווה על יריכו תכלת

בציציות האחרות שנשארו שלמות, ולהשלים לציצית אחרת. שאל אותו אביו ה"בית הלוי זצ"ל, "אתה אינך מטלטל כיון שהנך חושש לדעת הבעל המאור שבלי תכלת אין מצות ציצית, אולם ממה נפשך, אם ההלכה לא כהבעל המאור, הרי הציצית כשרה, ואז אתה יכול ללכת ולטלטל הציצית בשבת, שכן זה כשר, ואם ההלכה היא כן כהבעל המאור, והציצית פסולה, הרי שאין הציציות שוות כלום, וא"כ יכול אתה לטלטל"...

ענה לו מרן הגר"ח זצ"ל "זה גופא שזה ספק כשר, זה עושה אצלי את החשיבות... היינו חשובות הם אצלי הציציות, כיון שאולי הבעל המאור אינו צודק, ואז יש מצות ציצית גם ללא תכלת... ואם יש לזה חשיבות, הרי שאז הדבר נקרא טלטול בשבת"...

(עובדות והנהגות לבית בריסק ח"ג עמ' רפא)

סיפר הגאון רבי דוד הלר שליט"א, כפי ששמע ממרן הגרי"ז סולוביצ'יק זצ"ל שסיפר לו אודות אביו מרן הגר"ח זצ"ל שלא הלך ברחוב בשבת עם טלית קטן, כי חשש לדברי הגמרא במנחות (לח.) שיש מחלוקת האם התכלת שבציצית מעכב את הלבן, או אינו מעכב את הלבן. אמנם רוב הפוסקים אומרים שאין התכלת מעכב את הלבן, אולם שיטת ה"בעל המאור" היא שתכלת מעכב את הלבן.

וב"מלחמות ה" הביא הרמב"ן שבשל כך לא הלך ה"בעל המאור" כל ימיו עם ציצית, כיון שהתכלת מעכב את הלבן. והנה יש שלא הלכו בציצית בשבת, שכן חששו שמא נפסלה הציצית, ואז הוא "הולך בטלית שאינה מצויצת כהלכתה", ומתחייב משום טלטול, כי לציצית עצמה הרי יש חשיבות אצלו, כיון שיכול הוא להשתמש

לשמוע ולל השומיע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקיות ובעיון

'הפוח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

חדש במערכת

ניתן להאזן או להאיץ את קצב שמיעת השיעורים
לחצו 7 להאטה או 9 להאצה

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

אדם יִשָּׁן - האם הוא מצטרף למנין של עשרה לתפילה ולקריאת המגילה?

Nati Shohat/FLASH90

לענין זה.

וקטנים, אינם משלימים לעשרה, כיון שאינם מחויבים בקריאה מן הדין, אלא משום מצות חינוך. ואדם יִשָּׁן, למרות שלענין תפילה הוא מצטרף לעשרה, בקריאת המגילה אינו משלים לעשרה, כיון שהנס אינו מתפרסם בפניו.

[שו"ע תרצ, יח, ומשנ"ב סג; ביאורים ומוספים דרשו, 60]

כפי שלמדנו, לכתחילה מצוה לקרוא את המגילה בציבור, דהיינו בעשרה אנשים, משום פירסומי ניסא; ובמקרים מסוימים, יש אומרים שאין לברך אלא בקריאה בציבור.

והפוסקים דנים לגבי נשים, אם הן משלימות לעשרה; אך מנין של עשר נשים בפני עצמו, לכל הדעות נחשב כקריאה בציבור

האם ניתן לקרוא את המגילה במגילה שלא שירטטו בה את השורות?

Yonatan Sindel/Flash90

המגילה, כדין הקלף של ספר תורה, שחובה לעבדו לשם ספר תורה. ולהלכה, אם כבר קראו במגילה שהקלף שלה לא עובד לשם המגילה, אין צורך לשוב ולקרוא במגילה אחרת; ואם לא ניתן להשיג אלא מגילה כזו, יש לקרוא בה ללא ברכה.

[שו"ע תרצא, א, ומשנ"ב ה רז, ושעה"צ ז; ביאורים ומוספים דרשו, 6 ו10]

מהי מגילה כשרה? מגילה שנכתבה בדיו, על גבי קלף. וצריך 'שירטוט' לכל שורה ושורה, כספר תורה, ויתכן שצריך שהשירטוט יהיה 'לשמה'; וכמו כן, יתכן שבנוסף על השירטוט לכל שורה, צריך שירטוט בצידי השורות.

ונחלקו הפוסקים אם צריך גם לעבד את העור לקלף לשם

האם צריך לכתוב מגילת אסתר 'לשמה'?

David Cohen/Flash90

וכמו כן, יש לכתוב את המגילה בכתיבה רגילה, וכתיבה ב'חק תוכות', דהיינו, מחיקת הדיו בתוך חלל האות וסביבותיה, באופן שצורת האות הכשרה מתהווה מאליה - פסולה. ואם רק מיעוט המגילה נכתב באופן זה, הריהי כשרה בדיעבד.

[משנ"ב תרצא, ו; ביאורים ומוספים דרשו, 9]

יש אומרים שאין צורך לכתוב את המגילה 'לשמה', אבל לדעת רוב הפוסקים, צריך לכתוב את המגילה לשם קדושת מגילת אסתר, כדין ספר תורה, ואף לומר זאת בפה לפני הכתיבה. ואם לא אמר כן, אלא הרהר כן בלבו - המגילה כשרה, אך באופן שמוכר אותה לאחר, עליו להודיע זאת לקונה.

* מנהג ישראל בקריאת המגילה, שכל הקהל אומר יחד, בקול רם, את ארבעת 'פסוקי גאולה' אלו, המתחילים במילים: "איש יהודי ה'ה", "ומרדכי יצא", "ל'יהודים היתה", "כי מרדכי היהודי משנה למלך".

* מנהג ישראל מקדמת דנא, לרקוע ברגליהם על גבי הקרקע בעת קריאת שם 'המן' במגילת אסתר, להכות על גבי הרהיטים, ולהרעיש באופנים שונים.

* חובה על כל יחיד לקרוא את המגילה בברכה, ומצוה לקרוא בצבור. וב'פורים המשולש' בירושלים - יש אומרים שלא ניתן לברך על הקריאה כי אם בצבור, ויש חולקים.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם צריך להפריש תרומות ומעשרות מהאתרוגים?

וכל עוד לא הפרישו מהאתרוג תרומות ומעשרות, הריהו 'טבל', ולא ניתן לצאת בו ידי חובה, כדין אתרוג האסור באכילה, כנ"ל. ואף לאחר ההפרשה, אין לקיים את המצוה ביום הראשון של חג הסוכות באתרוג שמעורב בו 'מעשר ראשון', למרות שהמעשר מותר באכילה; משום שהמעשר שייך ללויים, וביום הראשון צריך לקיים את המצוה באתרוג השייך לנוטל.

[ביאורים ומוספים דרשו תרמט, 74 ו'77]

הנוטע עצי פרי שלא לצורך אכילת הפירות, יש בפירות איסור ערלה, אבל הם פטורים מהפרשת תרומות ומעשרות. ולכן, מעיקר הדין, עצי אתרוגים שניטעו לשם קיום המצוה בפירותיהם בלבד, ולא לצורך אכילת הפירות - פטורים מהפרשת תרומות ומעשרות, כיון שאינם מיועדים לאכילה; אולם, היות והמציאות היא שרבים מרוכשי האתרוגים משתמשים בהם גם לאכילה, חובה להפריש מהם תרומות ומעשרות.

הלוח היומי

כ"ט בשבט | רבי יצחק ירוחם ב"ר משה יהושע יהודה לייב דיסקין זצ"ל

ביום זה בשנת ת"ש, הוקם גטו לודז' ע"י המרצחים הארורים ימ"ש.

יארצייט:

- רס"ט: רבי יהודה ב"ר אליעזר הלוי מינץ זצ"ל, בעל שו"ת מהר"י מינץ.
- תקל"ז: רבי יצחק ב"ר אברהם שור זצ"ל, בעל כח שור מגודזין.
- תקע"ח: רבי אריה לייב ב"ר עקיבא ליואי זצ"ל, בעל לב האריה.
- תקצ"ט: רבי בנימין ב"ר משה אריה שרייבר זצ"ל, מגריידין, בעל אם לבנה.
- תרס"ד: רבי חנניה יו"ט ב"ר יקותיאל יהודה טייטלבוים זצ"ל, האדמו"ר מסיגעט ובעל קדושת יו"ט.
- תרע"ז: רבי חיים מאיר ב"ר יצחק פינקלר זצ"ל, מפניטשוב, בעל אמרי חיים ומנחת יהודה.
- תרפ"ג: רבי שלמה זלמן סנדר ב"ר יעקב כהנא שפירא זצ"ל, בעל חידושי הגרז"ס.
- תרפ"ה: רבי יצחק ירוחם ב"ר משה יהושע יהודה לייב דיסקין זצ"ל.
- תרפ"ז: רבי נתן צבי ב"ר משה פינקל זצ"ל, הסבא מסלבודקא, בעל אור הצפון.
- תשס"א: רבי יוסף דוד ב"ר משה דב ויסברג זצ"ל, בעל אוצר הברית.
- תשע"ה: רבי אלחנן ב"ר דוד היילפרין זצ"ל, אב"ד ראדומישלא-לונדון, ובעל שדה אלחנן.

יארצייט הגאון רבי נתן צבי ב"ר משה פינקל זצ"ל - הסבא מסלבודקא
חשיבות הערך העצמי

הסבא מסלבודקא אמר: "הקטנות הוא החטא הגדול ביותר, לפי מה שאנו מעריכים את עצמנו - כך אנו דורשים מאתנו, אם הורגלנו להביט על עצמנו במבט דל ופעוט, מאין יהיו לנו מושגים נעלים ודרישות נעלות? המעטת שיעור הקומה שלנו - גורמת לצמצום המח והלב, שוללת מאתנו גדלות הדעת ורוממות הרגש".

(שיחות הסבא מסלבודקא ח"א עמ' עו)

נשתדל שלא לראות את עצמנו כאנשים קטנים וחסרי יכולת,
אלא נתהלך בהרגשת גדלות ובעלי כוחות נפש עצומים ויכולת להגיע לדרגות נעלות

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il